

HRY LÁSKY

ŠPLOUCHAVÉ

Tření ryb, hlavně skupinové, zajímalo naše předky odjakživa. Důvod byl většinou prostý – **snadné získání úlovku**, protože láskou omámené ryby lze mnohdy na trdlišti chytat i holýma rukama.

text: Jozef Májsky foto: autor

Cejní se úspěšně vytřou
i v kalné stojaté vodě

V pubertálním věku v nás nejednou vítězily prastaré pudy nad rybářskými předpisy. V šedesátých letech minulého století nebylo ničím neobvyklým, když jsme si v dubnu a květnu odnášeli domů na vrbové houžvi nějakého kapříka nebo pár ostroretek, jimž jsme překazili plození potomstva. Samozřejmě, že se o našich pytláckých akcích nesměli dovědět rybáři. Protože jsme tehdy měli moře času a u vody trávili každou volnou chvíli, obvykle nám hromadné tření kaprovitých ryb neuniklo. Vystopovat jejich trdliš-

tě nebyl pro nás problém, znali jsme dobře nejenom všechny vody v okolí, ale i biologii většiny rybích druhů.

Z dnešního pohledu je mi na trdlišťích kameny ubitých ostroretek líto, ztráta pár desítek ryb ovšem neměla na jejich populaci žádný vliv. Ty na některých lokalitách výrazným způsobem decimovaly spíš havárie, které dokázaly kompletně vyhubit život na dlouhých úsecích řek. Když se v dnešní době toulám kolem vody a na svatební reje ryb natrefím spíš náhodně, mrzí mě, že jsem jako kluk nemohl tyto úchvatné

scény nafotit nebo nafilmovat. Přiznám se, že akční scény při tření zmiňovaných ostroretek, ale i kaprů, cejnů nebo drobných ouklejí, velice obtížně zvládají i dnešní digitální fotoaparáty, s Flexaretou by to tehdy bylo téměř nemožné. Na začátku letošního dubna jsem při kontrole proudného úseku řeky narazil na trdlišť ostroretek. Jednalo se o podobný úsek, jaký jsem si pamatoval z mládí, s vodou hlubokou asi po kolena a dnem pokrytým menšími oblázky i většími valouny. Stál jsem na mělčině fascinován neustálým rejdním ryb, které za